

ЗМІСТ

ПИСАТИ	5
Передмова	6
ЛЮБИТИ	11
«Вона запитувала: “Що з моїми ногами?”, а я повторював: “Усе буде добре...”»	12
«Я не шукала кохання. Але тепер вишиваю йому сорочку і чекаю з перемогою!»	17
«Де моя весільна сукня?» — «Бронежилет — твоя сукня!»	21
«Ми познайомились у Пентагоні»	28
«На його похороні наш син грав на фортепіано “Танго свободи”»	35
Кохання — це... заховатися з нею в одному окопі	42
«Розписуватися будемо в метро, буде мер. Приїжджайте!»	49
«Коли відчуєш, що не можете одне без одного, тоді це кохання. А як можеш — то ще треба шукати!»	57
«Для когось він — статистика. А для мене — цілий світ. Втрачений світ»	65
«У день весілля нервувався більше, ніж в окопі в Бахмуті»	72
«Той, кого ти чекаєш і любиш, насправді завжди поруч»	84
«У полоні були ми обое: він — у російських окупантів, я — у страху та болю»	94
Шалені (не) одружуються	101

«Колись я думав, що одружуся після 30-ти, але все змінюється, як трохи посидиш в окопі».....	108
Народилися в одному місті, а закохалися на війні.....	114
«Навіть коли весь світ від тебе відвернеться, хтось обов'язково напише: "Привіт!"».....	120
«Кохання переможе війну. Я це точно знаю!».....	126
«На світі є чоловіки, готові бачити біля себе сильну жінку».....	133
«Бути дружиною військового — це багато приймати і змінювати».....	141
«Якщо добре подумати, то кохання — також надзвичайна ситуація».....	155
«Дивлюся на нього й думаю: "Ущипніть мене. Ця людина існує?"».....	162
«Я знайду його в наших дітях. Поверну — у їхніх оченятах, їхніх усмішках...».....	170
«"За цих людей я готовий померти!" — так звучала наша остання розмова».....	181
Посадила чоловіка із чотирма дітьми на евакуаційний потяг до Польщі, а сама залишилася служити.....	186
«Ну, о-от же, нормальна людина! Доле, а раніше так не можна було?».....	194
РОЗУМІТИ	205
<i>Veteran Hub</i> . За спиною кожного українського воїна стоїть найцінніша людина. Найчастіше — кохана.....	206
<i>Володимир Станчишин</i> . Історії війни — це також історії кохання.....	211
<i>Ольга Маслова</i> . Формула кохання.....	213
<i>Валерій і Марина Полтавці</i> . Безумовна любов тих, хто чекає, — це довіряти й підтримувати; тих, хто захищає, — боротися і вижити.....	216
<i>Герман Бондаренко</i> . Лікує любов, підтримка коханих і домашня їжа.....	218
<i>Надійка Гербіш</i> . Любов ніколи не перестає.....	219

ПЕРЕДМОВА

Напишімо її разом?

554-й день повномасштабної війни, четвер

Христя:

Кохати — це вибір. Без умов і безумовний. Творити історію кохання під час війни — вибір сміливих. Через сотні кілометрів, але кожним міліметром. Зі страхом-союзником і телефоном-рацією. З (не)повітряним поцілунком під повітряною тривоگوю. Тут і зараз. Бо навіть Бог не знає, яке завтра готує війна.

Я завжди хотіла написати книжку про кохання. Про інше кохання. Реальне. Таке, яке відчувала сама й бачу в інших. Щось про раціональне «хочу» й нераціональне «вже».

Але ніколи не могла уявити, що писатиму про кохання під час війни в моїй країні.

Про інше. Реальне. Таке, яке бачу сама й відчуваю в інших. Про раціональне «мусиш» і нераціональне «не йди».

Навесні 2022 року багато з нас питали себе: «Що я можу зробити, крім волонтерства? Де ще з мене може бути користь?». Якоїсь миті мозок випалив: «Роби те, що вмієш найкраще!».

А що я вмію найкраще?

Писати і слухати. Слухати і писати.

І це правильна відповідь, Христю! Тільки от — про що?

Про кохання. Ти маєш писати про кохання. Бо це про силу. Про надію. Про життя.

Навіть після життя.

Вирішено! Можете писати своїм подругам! :)

«Алло, Віка! Давай писати історії кохання!»

І Віка сказала: «Давай!».

Віка:

Квітень. Чернівці. Другий місяць повномасштабної війни. Я в порожній квартирі намагаюся нарешті зайняти себе звичними справами. Звідколи чоловік долучився до Збройних сил, моє життя змінилося докорінно.

«Люблю тебе» одне одному похастішали.

«Я поруч морально» стало острівцем, що тримав під час новин зі звільненої Бучі.

Чоловік. Мама. Найкраща подруга.

Єдині люди, з якими я постійно на зв'язку.

«Пари одружуються! Зараз! Уявляєш?» — чую зі слухавки нарешті натхненний голос Христі.

«Тааак! Ми дамо надію!» — відповідаю, бо так хотілося віри у краще.

Уже в травні моя квартира наповнилася ідеями.

На великому папері ми малювали стрілки й міркували над місією, планом дій та майбутнім нашого проекту.

«50 історій кохання? Яюсь мало ніби...»

«100?»

«Скоро сотий день війни, кінця їй поки не видно...»

«Значить, 100!»

Так і записали. Зберемо. Архівуємо. А потім книжку видамо. І виставку зробимо на основі історій. І подкаст.

На сотий день війни ми вирішили презентувати наші плани в соцмережах. Через тривогу пости довелося

писати в шафі між двома стінами. У цій самій шафі вийшов у світ наш проєкт.

Ми зрозуміли, що людям ідея відгукнулася, уже з перших коментарів і репостів у соцмережах. Тож почали шукати менеджерок та авторок, які хотіли б писати разом із нами. Настя погодилася одразу.

Настя:

«Я тебе... війна» — це про найвищий прояв довіри свого найсокровеннішого. Багато чого в розмовах було «не для запису», бо герої ділилися своїми болем і відчаєм, які вже за кілька хвилин змінювалися на рішучість рухатися далі.

Це вже зараз, за рік існування проєкту, ми можемо сказати, що історії «Я тебе... війна» почули й побачили у Штатах, Канаді, Польщі, Румунії завдяки колегам-журналістам, а запуск кампанії до Дня закоханих зібрав мільйонну аудиторію в Україні.

А спочатку була всього лиш ідея, з якою ми йшли до незнайомих людей і сподівалися, що вони нам довіряться.

У нас вийшло.

Чи існує кохання під час війни?

Існує.

Яке воно?

Різне. Але об'єднує всі ці історії те, що вони не мають нічого зайвого, крім голої щирості в почуттях.

Чи надовго це почуття?

Хіба це має значення?

Аня:

Немає правильного моменту для кохання. Правда ж? Але є правильний момент для чесних проєктів.

Таким для мене став червень 2022-го, коли я відчула, що «Я тебе... війна» — це і моя історія.

Для мене цей проєкт про людей. Про подруг і однодумців. Сміливих і чуттєвих, що відкривають свої серця і лікують душі одне одного. Людей, які хочуть чути й бути почутими.

Людей з амбітними мріями, попри всі обставини й страхи. Мрії про класну команду авторів і авторок, архів 100 історій кохання, книжку, виставку й подкаст.

Пам'ятаю, як з'явилося неймовірне партнерство з видавництвом Vivat. Як планували книжку, змінювали, редагували, затверджували. А зараз ти читаєш цю передмову... Привіт! :) Мрії здійснюються.

Нічого із цього не було б можливим без нашої команди однодумців, які об'єдналися під час війни заради кохання та завдяки йому.

І, попри всі обставини й страхи, ми рухаємося далі... Наступного року наша команда зможе сказати тобі «Привіт!» особисто під час виставки нашого проєкту. Ти ж прийдеш, правда?

Ельвіна:

Із сотні історій ми написали вже половину. Двадцять п'ять із них ви прочитаєте в книжці. Наша маленька редакція з десяти людей і далі створює ці історії. Творчість частини з них ви прочитаєте тут.

Рік тому я заповнила дві анкети: «Розкажіть свою історію!» та «Долучайтесь до команди». Так я стала проєктною менеджеркою, а свою історію розповім після перемоги. Цей проєкт і про мене.

Бо сім років тому мій хлопець сказав: «Я пішов захищати Схід України, щоб війна не прийшла до мене додому». Та вона прийшла.

Тепер він робить усе можливе й неможливе, щоб повернути свій дім.

Христя:

Ця книжка — про вибір.

Боротися. Кохати. Жити. Чекати. Мріяти. Рятувати. Пробачати. Змінювати. Перемагати.

Це 25 історій кохання людей, яких ви не знаєте особисто, але відчуєте метафізично. А замість післямови ви відкриєте для себе погляди фахівців і фахівчинь із різних галузей, які спробують пояснити, що відбувається в нашому мозку, коли ми закохуємося, як кохання лікує й допомагає вижити та що найскладніше на шляху коханої воїна.

Ця книжка про світло, яке долає темряву.

Світло, яке здолає темряву.

Про інше кохання.

Про наше.

І про твоє.

Христина Біляковська, ідейниця, співавторка проекту

Вікторія Середа, співавторка, редакторка проекту

Анастасія Вуйко, комунікаційниця проекту, авторка

Анна Мишко, менеджерка з розвитку, авторка

Ельвіна Ісмаїлова, менеджерка проекту

